

Arrest

nr. 90 663 van 29 oktober 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van gemengd Russisch-Abaziense origine. U werd geboren op (...) in Cherkessk (Republiek Karachayevo-Cherkessië). Sinds 2003 woonde u gedurende het schooljaar in Moskou waar u studeerde. Nadat u uw studies beëindigd had in 2007 verbleef u nog een jaar in Moskou, waar u tewerkgesteld was in het bedrijf 'Nestlé'. Hierna ging u terug in Cherkessk wonen, waar u een eenpersoonsonderneming opstartte. Op 9 augustus 2009 huwde u traditioneel en op 17 november 2011 officieel met D. F. (...) (O.V. X) die samen met u in België verblijft. Op 5 maart 2012 werd uw zoon geboren in België.

Op 2 juli 2010 kwamen twee personen naar u thuis die zich voorstelden als politieagenten. U diende met hen mee te gaan voor een gesprek. In hun auto vertelden ze u dat ze in werkelijkheid leden waren van de Russische federale veiligheidsdienst (FSB). U werd naar een gebouw gebracht waar u werd opgesloten en ondervraagd. Ze vroegen u waar u zich op verschillende data bevond, in wiens gezelschap u toen was, en wat u toen aan het doen was. Ze wilden dat u een document zou tekenen opdat u een misdaad zou bekennen die u niet had gepleegd. U weigerde te tekenen. U werd tijdens uw vasthouding ernstig geslagen. U diende informatie te verschaffen over al uw contactpersonen die in uw telefoonlijst in uw gsm stonden. Toen u aan de hand van een video-opname opgeslagen in uw gsm kon aantonen dat u zich op een door hen vermelde datum bij uw grootvader bevond en dus een alibi had, werd u nog meer geslagen. U hield er een gebroken neus en hand aan over. Tevens verplichtten uw belagers u een valse bekentenis neer te schrijven dat u met bepaalde mensen ergens iemand aan het opwachten was en dat jullie wapens hadden. Op 5 juli 2010 werd u vrijgelaten. Bij uw vrijlating werd aan u een uitreisverbod opgelegd en uw Russisch binnenlands en internationaal paspoort werd van u afgenomen. Uw belagers verplichtten u ook hen binnen een week informatie te bezorgen over een zekere M. A. (...), een persoon die u niet kende, opdat u in leven zou blijven. Ze zeiden dat u deze persoon via de etnische organisatie 'Adyghe Khase' zou kunnen vinden.

Meteen na uw vrijlating ging u naar uw tante. Met haar hulp wist u naar Moskou te vluchten, waar u bij uw vriend L. M. (...) verbleef. Op 9 juli 2010 belde u vanuit Moskou naar uw tante. Zij gaf vervolgens door aan uw moeder en uw vrouw dat u het goed stelde, doch werd aan hen niet verteld dat u zich in Moskou bevond. In Moskou zocht u een baan, maar omdat u geen officiële documenten had kon u er geen normaal werk vinden. Via uw kennissen probeerde u vervolgens te weten te komen waarom u door de FSB werd meegenomen. Uw kennis, L. R. (...), wiens familielid bij de FSB tewerkgesteld was, deelde u mee dat u verdacht werd van het financieren van een illegale groepering en dat deze verdenking steunde op uw banden met leden van de etnische organisatie 'Adyghe Khase', waarvan sommigen reeds door de autoriteiten werden omgebracht.

Nog in de zomer 2010 kwam de wijkagent naar u thuis in Cherkessk op zoek naar u. In mei 2011 ontmoette u uw vrouw in Moskou toen ze er op bezoek was bij haar tante. Uw vrouw keerde hierna terug naar Cherkessk. Sinds het begin van oktober 2011 begonnen ook leden van de FSB bij u thuis in Cherkessk regelmatig langs te komen. Ze vroegen uw vrouw en uw moeder waar u zich bevond. Ze beschuldigden hen u te verstoppen en dreigden ermee hen ook in de problemen te brengen. Ze zeiden dat ze wisten dat u zich in Moskou bevond. Toen u dit vernam, verslechterde uw psychische toestand, waarop u zich in oktober tot een psychologisch instituut richtte.

Met behulp van uw vriend, L. M. (...), werd vervolgens uw vlucht geregeld. Op 10 november 2011 ging u per vliegtuig vanuit Moskou naar Egypte. U gebruikte hiervoor het internationaal paspoort van uw vriend M. (...). In Egypte verbleef u bij een kennis van M. (...), A. (...) genaamd. Via een persoon die op de Russische ambassade in Egypte werkte, werd daar uw huwelijksregistratie aangevraagd en uw huwelijksakte uitgereikt door het Russische consulaat. U liet ondertussen aan uw vrouw weten dat ze een mogelijkheid moest zoeken om het land te verlaten. Op 11 december 2011 ging u met een bus naar Marokko, waar u per boot verder reisde naar Europa. Toen u aankwam in Europa, werd u door een vrachtwagenchauffeur tot in België gebracht, waar u aankwam op 19 december 2011. Op 21 december 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Ter staving van uw asielrelaas leggen u en uw echtgenote volgende documenten voor: uw geboorteakte, uw rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, uw medische polis, de pensioenverzekeringskaarten van u en uw vrouw, de diploma's van de opleidingen van u en uw vrouw, een attest betreffende de uitschrijving van uw eenpersoonsonderneming, de zegel van uw eenpersoonsonderneming, en een Russisch verslag aangaande uw psychologische problemen.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Karachayevo-Cherkessië problemen hebt met de autoriteiten, in het bijzonder de Russische Veiligheidsdienst (FSB), omdat u beschuldigd werd van betrokkenheid bij illegale activiteiten. Vermoedelijk werd u gevisieerd omdat u veel kennissen en vrienden had die lid waren van de etnische vereniging 'Adyghe Khase'. U gaf tevens aan deze problemen te hebben gekend omwille van uw geloof.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleven u en uw vrouw onaannemelijk vaag, en werd in uw hoofde tevens een manifest gebrek aan interesse vastgesteld, met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw belagers, leden van de FSB, u tijdens uw vasthouding in juli 2010 vroegen waar u zich op verschillende data bevond, in wiens gezelschap u toen was, en wat u toen aan het doen was, en waarom u zich op bepaalde data op door hen vermelde plaatsen in het bijzijn van door hen vermelde personen zou hebben bevonden. Hoewel u aangaf dat uw belagers u zowat 100 keer dezelfde vraag stelden, kon u niet precies zeggen welke verschillende data zij toen vermeldden, uitgezonderd 14 maart en een zekere vrijdag, noch in het gezelschap van welke door uw belagers

vernoemde personen u zich volgens hen op bepaalde data zou hebben bevonden. Evenmin kon u aangeven waarom uw belagers vragen stelden over deze data en deze personen. U wist immers niet wat er op de door hen vermelde data dan wel gebeurd was en u hebt hierover nadien geen enkele informatie trachten te achterhalen (CGVS, p. 19-21). Uw belagers verplichtten u tevens bij uw vrijlating hen binnen een week informatie te bezorgen over een zekere M. A. (...), een persoon die u niet kende, opdat u in leven zou blijven. Ze zeiden dat u deze persoon via de etnische organisatie 'Adyghe Khase' zou kunnen vinden. U wist echter hoegenaamd niet wie deze persoon is en waarom hij door hen gezocht werd. U hebt bovendien allerm minst informatie trachten te bekomen over deze persoon. U verklaarde zowaar dat u zich nooit hebt geïnteresseerd in alles wat te maken had met 'dat probleem' (CGVS, p. 21). Daarnaast is het ook opmerkelijk dat uw vrouw verklaarde niet te weten waarom precies u door de autoriteiten werd geïnteresseerd (CGVS vrouw, p. 8). Voorts verklaarde u dat uw kennis, L. R. (...), via zijn familielid die bij de FSB tewerkgesteld was, u informatie kon verschaffen over de reden van uw aanhouding. U kende echter de naam niet van het familielid van deze kennis, via wie hij deze informatie bekam (CGVS, p. 14). Uw vrouw verklaarde verder dat uw familieleden een advocaat hadden ingeschakeld om u terug te vinden na uw aanhouding op 2 juli 2010, doch kende zij de naam niet van deze advocaat (CGVS vrouw, p. 7). Ten slotte kende noch uw vrouw, noch u de naam van de wijkagent die in de zomer van 2010 meer dan eens naar u thuis in Cherkessk kwam, toen u zich in Moskou bevond, omdat hij op zoek was naar u (CGVS, p. 5, 24, CGVS vrouw, p. 8). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde informatie kon verschaffen, of op zijn minst hierover meer interesse aan de dag zou leggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt zowel de geloofwaardigheid van uw asielrelaas als de ernst van uw vrees ondermijnd.

Daarnaast kan uw gedrag niet in overeenstemming worden gebracht met de door u verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst. Zo hebt u op 11 november 2011 in Egypte, nadat u uit uw herkomstland gevlucht was en op doorreis was naar Europa, uw huwelijk laten registreren via een aanvraag die u hiertoe liet indienen bij het Russische consulaat-generaal in Egypte. Dat u op deze manier kenbaar maakte aan de Russische autoriteiten dat u zich niet meer in het land bevond, valt niet te rijmen met uw verklaarde vrees ten opzichte van de autoriteiten van uw land van herkomst, temeer gezien u verklaarde dat u er zeker van bent dat u officieel wordt opgespoord door de Russische autoriteiten en aan u bij uw vrijlating in juli 2010, door de FSB een uitreisverbod werd opgelegd dat u hebt ondertekend (CGVS, p. 6, 26). Dat u de aanvraag van uw huwelijksregistratie niet zelf hebt ingediend, maar deze via een tussenpersoon die werkzaam is op de Russische ambassade in Egypte liet indienen, neemt niet weg dat ze werd opgesteld met de originele gegevens van u en uw vrouw. U verklaarde immers dat deze aanvraag, waarvoor u kopieën van de Russische binnenlandse paspoorten van u en uw vrouw diende voor te leggen, werd doorgestuurd naar de Russische Federatie en dat er van daaruit een akkoord werd gegeven. In ditzelfde verband is het bovendien weinig logisch dat u eveneens verklaarde dat u zich in Egypte niet hebt laten registreren, daar u vreesde dat uw foto en andere documenten op uw naam die u daarvoor bij het Russische consulaat moest afgeven ooit naar Rusland zouden worden gestuurd (CGVS, p. 6-7). Hierdoor wordt de ernst van de door u verklaarde vrees ten aanzien van de autoriteiten van uw herkomstland verder uitgehold.

Voorts kan er weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande het ontbreken van enkele belangrijke identiteits- en reisdocumenten. Zo slaagde u er vooreerst niet in uw Russisch binnenlands paspoort, het identiteitsdocument van de Russische staatsburger bij uitstek, voor te leggen. Zo verklaarde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat uw Russisch binnenlands paspoort samen met uw internationaal paspoort, van u werd afgenomen door uw belagers toen u op 2 juli 2010 werd aangehouden (GCVS, p. 10). Op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen nog dat uw Russisch binnenlands paspoort werd afgenomen door de smokkelaar (DVZ, verklaring, vraag 21). Toen u hiermee tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal werd geconfronteerd, ontkende u dat u deze verklaring had afgelegd op DVZ (CGVS, p. 10). Deze uitleg verklaart echter niet waarom u op DVZ toch hebt opgegeven dat uw Russisch binnenlands paspoort door de smokkelaar werd afgenomen, en dat nergens in de gehoorverslagen van DVZ vermeld staat dat het door uw belagers zou zijn afgenomen (DVZ vragenlijst; DVZ verklaring, vraag 21). Daarnaast stemde u ermee in binnen de vijf werkdagen een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort te bezorgen (CGVS, p. 9). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal zulke kopie echter niet ontvangen. Deze elementen doen bijgevolg het vermoeden ontstaan dat u uw Russisch binnenlands paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties, om zo de hierin vervatte informatie over een eventuele woonstregistratie elders in de Russische Federatie (U zou van 2003 tot 2008 en van juli 2010 tot aan uw vertrek uit uw herkomstland in Moskou hebben gewoond (CGVS, p. 3-4, 13-14)) of de uitreiking van uw internationaal paspoort, verborgen te houden. Deze vaststelling heeft ook implicaties voor de aannemelijkheid van de afwezigheid van uw Russisch internationaal paspoort, waarvan u, zoals reeds vermeld, verklaarde dat het van u werd afgenomen door uw belagers tijdens uw aanhouding van

2 juli 2010 (CGVS, p. 10). In dit verband verklaarde u dat u voor uw vlucht van Rusland naar Egypte per vliegtuig, gebruik maakte van het internationaal paspoort van uw vriend, L. M. (...). Het is echter opmerkelijk dat u de geboortedatum van uw vriend niet kende, hoewel u verklaarde grote angsten te hebben doorstaan omdat u per vliegtuig reisde met het reispaspoort van iemand anders (CGVS, p. 10-11). Vanuit Egypte reisde u illegaal naar België. Het is in dit opzicht opmerkelijk dat u verklaarde niet te weten waar u per boot van Marokko tot Europa bent aangemeerd (CGVS, p. 16). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u ook uw Russisch internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Aangaande het internationale paspoort van uw vrouw verklaarden jullie dat dit reeds vervallen was. Uw vrouw zou met het internationale paspoort van haar nicht, die dezelfde naam- en voornaam als haar heeft, per vliegtuig van Rusland naar Duitsland zijn gereisd. Met dit internationale paspoort vroeg ze tevens een Spaans visum aan. In haar Russisch binnenlands paspoort heeft ze daarvoor een stempel weten te laten zetten van de uitreiking van het internationale paspoort van haar nicht op 26 augustus 2010 (CGVS, p. 11-12; CGVS vrouw, p. 4-5). Uw vrouw wist echter niet wat de geboortedatum van haar nicht was en op welk adres zij woonde (CGVS vrouw, p. 5). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Bovendien stemde uw vrouw ermee in een kopie van het reispaspoort van haar nicht te bezorgen binnen de vijf werkdagen (CGVS vrouw, p. 5-6). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal zulke kopie echter niet ontvangen. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat ook uw vrouw haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een Russisch psychologisch attest voor, opgesteld op 24 oktober 2011 door het 'Instituut van praktische psychologie en psychoanalyse' in Moskou, aangaande uw psychologische problemen en slaapstoornissen, die ten gevolge van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten zouden zijn ontstaan. Er moet echter worden opgemerkt dat dit psychologisch attest geen sluitend bewijs biedt voor de precieze omstandigheden waarin uw psychologische problemen zouden zijn ontstaan. Zo moet worden beklemtoond dat een psycholoog weliswaar vaststellingen kan doen met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van de patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens kan hebben over de oorzaak van de vastgestelde problemen, doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden schetsen die de oorzaak vormen van uw psychische problemen, zodat dit attest geen sluitend bewijs vormt van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U geeft trouwens nergens aan dat deze persoon getuige was van de omstandigheden waarin u deze psychische problemen zou hebben opgelopen, noch valt dit af te leiden uit het attest. Uit het attest blijkt bovendien dat de auteur ervan zich voor zijn bevindingen gebaseerd heeft op uw verklaringen. In acht genomen de hierboven vermelde vaagheden en merkwaardigheden, kan dit psychologisch attest de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook niet herstellen.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw geboorteakte, uw rijbewijs, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte, uw medische polis, de pensioenverzekeringskaarten van u en uw vrouw, de diploma's van de opleidingen van u en uw vrouw, een attest betreffende de uitschrijving van uw eenpersoonsonderneming en de zegel van uw eenpersoonsonderneming), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit en die van uw vrouw, uw huwelijk, uw onderneming, de opleiding van u en uw vrouw, uw medische polis, en de pensioenverzekering van u en uw vrouw, die echter niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Daar de problemen die uw vrouw, D. F. (...) (O.V. 6.934.083), aanhaalt in het kader van haar asielaanvraag volledig verbonden zijn aan uw asielrelaas (CGVS, p. 7, CGVS vrouw, p. 3-4), kan

nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 52, § 2; 57/6, tweede lid; 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad merkt vooreerst op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Daar waar verzoekende partij de schending aanhaalt van artikel 48/2 van de vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit artikel bepaalt: *“Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden”*. Verzoekende partij beargumenteert evenmin *in concreto* hoe voornoemd, algemeen geformuleerd artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd.

2.2.2. Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt daar artikel 77 een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtname van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Bovendien duidt ook hier verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze deze bepaling door de commissaris-generaal werd geschonden.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 en 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour*

déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Met betrekking tot sommige vaagheden – met name dat verzoekende partij niet kon zeggen welke verschillende data haar belagers zouden hebben vermeld en in het gezelschap van welke personen zij zich volgens hen op bepaalde data zou hebben bevonden – betoogt verzoekende partij dat het nochtans aannemelijk is dat zij deze details niet meer weet, aangezien het enerzijds ging om data die voor haar voor de foltering geen enkel belang hadden, en men anderzijds van iemand die gefolterd is niet kan verwachten dat die datgene waarop gehamerd is tijdens deze traumatisch gebeurtenis ook als dusdanig onthoudt. Verzoekende partij verwijst in dit verband naar het *“Istanbul Protocol, het handboek van de Verenigde Naties voor het onderzoek van foltering en andere wrede of vernederende behandeling”* (bijlage 2 bij het verzoekschrift) om aan te tonen dat het normaal is dat essentiële aspecten van het trauma niet terug kunnen worden herinnerd. Verzoekende partij wenst hierna op te merken dat het normaal is dat zij niet kon zeggen wat haar belagers van haar wilden. Die beschuldigten haar immers onterecht. Indien iemand beschuldigd wordt van iets wat hij niet heeft gedaan, spreekt het vanzelf dat er een grote kans is dat deze persoon niet weet wat zijn belagers van hem willen. Het is dan ook normaal dat zij het raden heeft naar de redenen waarom haar deze vragen tijdens haar foltering werden gesteld. Verder werpt verzoekende partij op dat zij inderdaad nooit heeft proberen nagaan wie M. A. is die zij moest uitleveren aan de FSB. Zij argumenteert dat zij geen spion is, dat zij geen toegang heeft tot dergelijke informatie en dat zij niet eens weet tot wie zij zich zou moeten richten of van welke technieken zij zich zou moeten bedienen om hier meer informatie over te krijgen. Het is voor verzoekende partij volstrekt onduidelijk wat de relevantie van deze motivering is en hoe zij de bestreden beslissing zou kunnen schragen. Voorts geeft verzoekende partij nog aan dat het normaal is dat haar vrouw niet weet van wat zij beschuldigd wordt, aangezien zij dit zelf ook niet weet. Tot slot legt verzoekende partij uit waarom het niet opmerkelijk is dat zij niet weet wie het familielid is van L. R. dat bij de FSB werkt. Aangezien deze persoon gevoelige informatie heeft doorgespeeld lijkt het eerder van gezond verstand te getuigen dat diens naam nooit is doorgegeven aan haar.

2.2.5.2. De Raad is van oordeel dat het inderdaad op zich niet onaannemelijk is dat verzoekende partij de vragen over verschillende data en personen die tijdens haar vasthouding en foltering aan haar zouden zijn gesteld, niet precies kan herinneren. Doch, er dient te worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo dient erop gewezen te worden dat verzoekende partij en haar echtgenote ook over andere elementen zeer vaag bleven, hetgeen zij niet kan goedpraten. Eveneens duidt de Raad erop dat verzoekende partij en haar echtgenote niet alleen onaannemelijk vaag bleven met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van hun vluchtrelaas, maar dat er in hoofdte van verzoekende partij eveneens een manifest gebrek aan interesse in haar eigen problematiek werd vastgesteld. De Raad is van oordeel dat het allerm minst plausibel overkomt dat verzoekende partij, die beweert haar land te zijn ontvlucht omdat zij problemen kende met de FSB die haar blijkbaar beschuldigde van bepaalde feiten, na haar vasthouding en foltering op geen enkele wijze informatie heeft trachten te achterhalen. Ook al zou verzoekende partij zich de meeste details niet meer kunnen herinneren, zij gaf tijdens het gehoor wel expliciet aan dat zij werd vrijgelaten door haar belagers op voorwaarde dat zij bepaalde personen zou vinden en dat zij binnen de week ene M. A. diende te vinden via de organisatie Adyghe Khase (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 21). Toen haar gevraagd werd of zij zich nadien hierover heeft geïnformeerd of dat zij iets heeft ondernomen om op te zoeken waarom die persoon gezocht wordt, antwoordde verzoekende partij echter dat zij zich nadien nooit geïnteresseerd heeft aan alles wat te maken had met dat probleem (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 21). Het zich totaal niet informeren over elementen die te maken hebben met haar eigen problematiek, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas, des te meer nu verzoekende partij zelf expliciet toegeeft dat dit gebrek aan initiatief te wijten is aan een louter gebrek aan interesse. Dat verzoekende

partij geen spion is, dat zij geen toegang heeft tot dergelijke informatie en dat zij niet eens weet tot wie zij zich zou moeten richten of van welke technieken zij zich zou moeten bedienen om hier meer informatie over te krijgen, beschouwt de Raad als *post factum* verklaringen die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekende partij verschillende malen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal heeft weergegeven dat zij geen enkele moeite heeft gedaan om meer informatie over deze elementen te verkrijgen en dat de zaak haar eigenlijk niet interesseerde (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 20 en 21). Daarenboven merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor aangaf dat haar ondervragers haar zeiden dat zij deze persoon via “Adyghe Khase”, een organisatie bij dewelke verzoekende partij veel vrienden heeft (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 23), zou kunnen vinden (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 21). Verzoekende partij vond het echter niet de moeite om van dit informatiekanaal gebruik te maken teneinde meer te weten te komen over de persoon die zij moest zien te vinden van haar vervolgers, hetgeen nochtans een voorwaarde was om vrij te komen en verder met rust te worden gelaten, zo blijkt uit haar verklaringen (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 21).

Daar waar verzoekende partij het normaal vindt dat haar vrouw niet weet van wat zij beschuldigd wordt, aangezien zij dit zelf ook niet weet, wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij uiteindelijk via haar vriend, R., te weten is gekomen dat zij deze problemen met de FSB had omwille van haar vriendschap met verschillende leden van de organisatie “Adyghe Khase” (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 14). In het licht van deze verklaringen is het dan wel zeer opmerkelijk dat haar echtgenote verklaarde niet te weten waarom haar man, verzoekende partij, werd gearresteerd en waarom hij precies werd gevisieerd door de FSB. De Raad wijst erop dat van echtgenoten die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven, aangezien de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten immers dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij of zij normaliter bij machte moet zijn een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen met betrekking tot de kern van het asielrelaas. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekende partij haar echtgenote niet op de hoogte zou hebben gesteld van dergelijk cruciale informatie die de kern uitmaken van haar relaas.

Omtrent het gegeven dat verzoekende partij de naam niet kan geven van het familielid van haar vriend R., merkt de Raad op dat het opmerkelijk is dat verzoekende partij dan wel kon zeggen dat het ging om de man van de tante van haar vriend L. R. (administratief dossier, stuk 3A, gehoorverslag CGVS van 23 april 2012, p. 14). Dat verzoekende partij dan niet kon achterhalen wat de naam van deze persoon was om veiligheidsredenen, betreft een argument dat weinig steek houdt. De Raad wenst er eveneens op te wijzen dat deze onwetendheid mede afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen, aangezien het gaat om de persoon via wie verzoekende partij de voornaamste informatie kreeg over de reden van haar vervolging door de FSB.

Tot slot merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd dat de echtgenote van verzoekende partij de naam van de advocaat die de familie van verzoekende partij hadden ingeschakeld om haar terug te vinden, niet kende en dat verzoekende partij en evenmin diens echtgenote de naam kenden van de wijkagent die in de zomer van 2010 naar hun huis kwam omdat hij op zoek was naar verzoekende partij. Aangezien verzoekende partij in haar verzoekschrift niet ingaat op deze vastgestelde onwetendheden, worden deze door de Raad als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Al deze onwetendheden, die, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geen “*kleine vaagheden*” betreffen, mede gelet op het geheel van al deze onwetendheden/vaagheden, hypothekeren op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas, besluit de Raad.

2.2.6. Met betrekking tot het door verzoekende partij aangebrachte verweer in verband met de door verwerende partij gedane vaststelling dat de houding van verzoekende partij niet in overeenstemming te brengen valt met diens voorgehouden vrees voor vervolging, merkt de Raad op dat verzoekende partij volledig voorbij gaat aan de nochtans zeer duidelijke motivering in de bestreden beslissing dat het feit dat zij de aanvraag van haar huwelijksregistratie niet zelf heeft ingediend bij het Russische consulaat-generaal in Egypte, maar via een tussenpersoon, niet wegneemt dat deze aanvraag werd opgesteld met de originele gegevens van haar en haar echtgenote, waardoor zij wel degelijk kenbaar maakte aan de Russische autoriteiten dat zij zich niet meer in het land bevond. Uit de verklaring van verzoekende partij

blijkt dat haar gegevens vanuit Egypte werden overgemaakt aan de Russische Federatie. De Raad oordeelt dan ook dat het vertonen van een teken van leven vanuit Egypte, al dan niet aldaar gebruikmakend van een tussenpersoon, mogelijk extra risico's kon impliceren voor haar in de Russische Federatie op dat ogenblik nog steeds achtergebleven echtgenote via dewelke de autoriteiten reeds meermaals probeerden verzoekende partij te vatten. Het gedrag en de houding van verzoekende partij vanuit Egypte naar haar eigen Russische autoriteiten toe is dan ook onverenigbaar met de door haar gevreesde vervolging vanwege deze autoriteiten.

2.2.7.1. Met betrekking tot vaststellingen omtrent het ontbreken van enkele belangrijke identiteits- en reisdocumenten acht verzoekende partij het niet opmerkelijk dat zij de geboortedatum van de man wiens paspoort zij gebruikte niet meer wist. Verzoekende partij stelt dat zij inderdaad grote angsten heeft gekend tijdens haar vliegreis, doch dat zij zich daar echter niet door genoodzaakt zag om de geboortedatum van haar vriend vanbuiten te leren. Ook haar echtgenote heeft de identiteitsgegevens van haar nicht niet vanbuiten geleerd. Dit was weinig verstandig, doch dit dient de geloofwaardigheid van hun relaas niet in de weg te staan, meent verzoekende partij.

2.2.7.2. Wat betreft de onwetendheid in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij, merkt de Raad op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaas dat de echtgenote van verzoekende partij niet eens de geboortedatum en het adres kon geven van haar nicht, wiens paspoort zij heeft gebruikt. Eveneens kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk overkomt dat verzoekende partij illegaal van Rusland naar Egypte zou zijn gereisd met het paspoort van een vriend, maar dat zij niet eens de geboortedatum van deze vriend kon zeggen. Dat verzoekende partij grote angsten zou hebben uitgestaan tijdens deze reis, versterkt nog het leugenachtige karakter van desbetreffende verklaringen. Dat zij zich ondanks deze angst niet genoodzaakt zag om deze gegevens vanbuiten te leren, betreft een uitleg die door de Raad in geen geval kan worden aanvaard, nu ervan uit kan worden gegaan dat verzoekende partij door deze voor haar uiterst stresserende situatie extra op haar hoede had moeten zijn bij het ondernemen van zulke riskante reis en het vanzelfsprekend is dat zij zich in dat geval beter had voorbereid.

Voorts merkt de Raad op dat voormelde argumentatie hoe dan ook niet als verschoningsgrond kan dienen voor de andere motieven die desbetreffend in de bestreden beslissing vermeld staan. Zo stelde verwerende partij eveneens vast dat verzoekende partij tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd over de reden waarom zij haar Russisch binnenlands paspoort niet kan voorleggen, dat verzoekende partij/haar echtgenote er op het Commissariaat-generaal mee instemden dat zij binnen de vijf werkdagen een kopie van haar Russisch binnenlands paspoort/het reispaspoort van haar nicht zouden bezorgen, hetgeen zij hebben nagelaten – waarbij de Raad opmerkt dat deze documenten op heden nog steeds niet werden bijgebracht – en dat verzoekende partij, die beweert vanuit Egypte illegaal naar België te zijn gereisd, verklaarde niet te weten waar zij per boot van Marokko tot Europa is aangemeerd, hetgeen niet aannemelijk is. Verzoekende partij rept in haar verzoekschrift met geen woord over voormelde vaststellingen, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd door de Raad.

Het voorgaande in acht genomen, treedt de Raad het vermoeden van verwerende partij bij dat verzoekende partij en haar echtgenote hun identiteitsdocumenten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om de hierin vervatte informatie verborgen te houden.

2.2.8.1. Verzoekende partij betoogt, onder verwijzing naar enkele richtlijnen uit de Proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en naar het reeds door haar op het Commissariaat-generaal bijgebrachte psychologisch attest, waaruit blijkt dat zij psychologische problemen heeft, dat verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden met haar problematische mentale toestand, hetgeen volgens haar een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekende partij haalt aan dat verwerende partij onzorgvuldig te werk ging doordat zij geen medisch advies heeft ingewonnen, hoewel verzoekende partij bewijzen voorlegde van haar mentale problemen, verwerende partij geen verminderde bewijslast heeft gehanteerd ten opzichte van haar en verwerende partij bij het beoordelen van de zaak geen andere informatiebronnen heeft gebruikt dan haar verklaringen, die echter aangetast waren door haar psychische problemen.

Verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift enkele passages uit de *"Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims"* van UNHCR (bijlage 4 bij het verzoekschrift) om aan te kaarten dat zij heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast, doordat zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet tegenstrijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Zij merkt ook nog op dat verwerende partij haar het voordeel van de twijfel had kunnen en moeten toekennen.

2.2.8.2. De Raad verwijst vooreerst naar de bemerkingen die verwerende partij formuleert in haar nota met opmerkingen, waar de Raad zich bij aansluit: *"Waar verzoeker, onder verwijzing naar het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' en naar het door hem neergelegde psychologisch attest, aanvoert dat het CGVS geen specifieke procedure heeft gehanteerd conform het handboek, wijst verweerder er op dat overweging 15 van de richtlijn 2004/83/EG duidelijk stelt dat het handboek waardevolle aanwijzingen bevat en het vaste rechtspraak is van de Raad van State dat de proceduregids geen juridisch bindend karakter heeft, maar enkel dient als aanbeveling (RvS, nr. 184.454, 23 juni 2008; RvS nr. 193.850, 4 juni 2009; RvS nr. 200.670, 9 februari 2010), zodat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Verweerder is dan ook van oordeel dat het CGVS niet kan worden gedwongen, op grond van het handboek, een interview af te nemen in specifieke omstandigheden. ...*

Bovendien dient, waar verzoeker stelt dat zijn psychologische problemen, die hij kan staven aan de hand van een psychologisch attest, onvoldoende in rekening zijn genomen en waar hij stelt dat het CGVS door geen medisch advies in te winnen zeer onzorgvuldig te werk is gegaan, nog te worden opgemerkt dat het niet aan de Commissaris-generaal is, noch aan de Raad om te bewijzen dat de feiten die verzoeker inroept, onwaar zouden zijn, noch is het hun taak om lacunes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen. Er bestaat trouwens geen rechtsregel die de Commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen als het aanstellen van een psycholoog om bijstand te verlenen tijdens of na een gehoor of om medisch advies in te winnen. Verzoeker beweert trouwens wel psychologische problemen te hebben, maar legt ter staving hiervan slechts een medisch attest voor opgesteld toen hij nog in zijn land van herkomst verbleef, in casu op 24/01/2011. Verzoeker laat na om recentere medische attesten voor te leggen, waaruit blijkt dat hij thans nog steeds last zou hebben van de psychologische problemen die werden vastgesteld ten tijde van het opstellen van het Russische medische attest. Bovendien blijkt ook nergens uit zijn verklaringen of uit de stukken van het administratief dossier dat hij thans in behandeling zou zijn voor deze psychologische problemen. Wat er ook van zij, uit de gehoorverslagen blijkt dat de gehoren op normale wijze hebben plaatsgevonden. Nooit heeft verzoeker of zijn advocaat melding gemaakt van specifieke psychologische problemen waardoor hij zich niet kon concentreren of waardoor hij aan geheugenproblemen zou lijden. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat, wanneer aan verzoeker werd gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten, hij in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker aan PTSD lijdt, kan uit het medische attest dienaangaande niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen hierdoor gebrekkig zijn. uit het Russische medische attest komt immers niet specifiek naar voor dat verzoeker aan geheugenproblemen lijdt. Het causaal verband tussen de door verzoeker thans aangehaalde geestestoestand en de ongeloofwaardigheden en vaagheden in zijn verklaringen, is derhalve niet aangetoond. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat zijn psychologische toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden, vaagheden en ongeloofwaardige verklaringen onverkort overeind blijven."

Daargelaten de bemerking dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk kunnen worden aangepast, wijst de Raad erop dat het door verzoekende partij ter terechtzitting in kopie neergelegde medisch attest van dokter Pobikrowski van 19 september 2012 enkel gewag maakt van de aanwezigheid van PTSD, doch op generlei wijze attesteert dat het cognitief geheugen van verzoekende partij dermate is aangetast dat zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Daar waar verzoekende partij nog uiteenzet dat zij voldaan heeft aan de op haar rustende bewijslast, doordat zij een coherent en geloofwaardig asielrelaas naar voor heeft gebracht dat niet tegenstrijdig is met algemeen bekende gegevens en dat haar het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, wijst de Raad verzoekende partij erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is, zoals onder meer blijkt uit de vele vaagheden, onwetendheden en de tegenstrijdigheid die in haar verklaringen werden vastgesteld. De Raad merkt overigens op dat het niet erg plausibel overkomt dat verzoekende partij verwerende partij enerzijds

verwijst geen andere informatiebronnen te gebruiken dan haar verklaringen, die echter aangetast zijn door haar psychische problemen, terwijl zij anderzijds betoogt dat haar verklaringen op zich volstaan om te worden erkend als vluchteling omdat deze onder meer coherent en niet tegenstrijdig zijn.

Volledigheidshalve verwijst de Raad nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.10. en 2.2.11.

2.2.9. Uit het voorgaande kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij volstrekt geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 23 april 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Waar verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 57/7ter e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat *“de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”*. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt derhalve vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT